

славянски нашествия въ земите на византийската империя. А византийските историци, на които са той основава, никакъ не мълчатъ за това, че тие нашествия сж биле придружавани съ сѣкакавъ видъ жестокости, които никакъ не сж отвѣтствуватъ на понятието за нѣкакво си кротко и миролюбиво настроение на славянското племе. На примѣръ, Прокопий въ своята „Готска война“ разказва, какъ въ времето на едно нашествие въ Тракия, въ 550 г., славяните изгориле живъ римскиятъ военачалникъ Азвалда, като изрѣзале по-напредъ ремици отъ гърбътъ му (Това изрѣзване ремици, като сѣдимъ по нашите приказници, е било въ времето на войните нѣщо обикновено у славяните). Вжобще оплакванията на византийските писатели противъ жестокостите, които сж правиле славяните, сж сжгласни напълно съ тѣхните разкази за варварствата, които по-послѣ сж правиле русите въ времето на своите нападения на Византия, на примѣръ въ 865 и 941 г. г. Спорѣдъ думите на Прокопий, славяните сж нападали почти сѣка година. Тие нападения пѣрво и пѣрво сж правиле славяните, които сж живѣле вече на Балканския полуостровъ, а второ оние, които сж доходили отъ сѣверната страна на Дунавътъ. Послѣдните твърде чѣсто сж са селиле въ Мизия, въ Иллирия и въ Тракия близо до своите едноплеменници; а византийското правителство по неволя имъ е отстъпало по-послѣ занѣтите отъ тѣхъ земи съ обикновенното обвѣзателство да даватъ спомагателни дружини на империята. Слѣдователно преселението на славяните въ земите на византий-